

[Glistrup]

retlige grundsætninger og synspunkter, som i alt væsentligt var udviklet, dengang vi endnu havde en administration af et skikkeligt omfang, ikke slår til over for den jungle, som vi præsenteres for i dag.

Sandheden er jo den, at de regler, vi har om ministeriernes funktion på de forskellige områder, er regler, som faktisk er udviklet tilbage i kancellernes tid under enevælden. De blev, da man fik ministerialreformen i 1848, overført mere eller mindre automatisk, både personelt og sagligt, og så kom ministerierne til at fungere på den måde og fungere de jo udmærket, helt frem til vokseværket begyndte under den første verdenskrig.

Vi står nu i den fortvivlede situation, at man næsten ikke kan foretage sig noget her i dette land, uden at der skal indblandes 12 eller 14 eller 16 specialmyndigheder, der skal høre hinanden og sende sagerne frem og tilbage imellem fredningsnævn og miljøudvalg og ministerium for det ene og ministerium for det andet, og at embedsmændene i ministerierne takket være deres stærke fagforening bestandig render rundt og afspadserer såkaldt overarbejde, når de har været på ture rundt omkring i udlandet eller er syge eller på kurser el. lign., med det resultat at når man ringer til et ministerium, er der ingen, der aner, hvor sagen er. At man så ikke kan klare sig med de synspunkter og de forhold, som var gældende under de torneroseagtige tilstande, som vi lykkeligvis havde i ministerierne for 100 år siden, ja, deri har forslagsstillerne fra venstre så ganske og aldeles ret. Vi kan ikke affinde os med, vi kan ikke tolerere de tilstande, som har udviklet sig.

Så bliver spørgsmålet, om det er et tilstrækkelig stort redskab, man peger på i det forslag, vi nu har til behandling, til at klare disse problemer. Det virker nærmest, som om man vil bruge en lille lommekniv til at nedbryde et stort granitbjerg og tror, at man kan løse problemet på den måde.

Selvfølgelig kan vi ikke forvente, at den omstændighed, at et forslag som dette, der er på 5 små linjer og bliver sendt til behandling i folketingets retsudvalg, hvor det kan komme frem på et eller to møder, kan løse det store problem, der er tale om, lige så lidt som vi, da vi her for nogle uger siden havde første behandling af et parallelt forslag, nemlig det radikale venstres beslutningsforslag nr. B 64 om afskaffelse af overflødig dob-

beltadministration, kunne forvente, at det kan løse problemerne, at det pænt bliver sendt hen i kommunaludvalget. Nu skal altså disse to folketingsudvalg for skams skyld bruge en time eller to til at sidde og lege studiekreds vedrørende de enorme problemer, der er tale om.

Nej, skal vi virkelig angribe disse punkter, så er der kun en eneste vej frem, og det er at afskaffe med hård hånd alle de mange restriktioner, som er groet op i mere og mere uigennemtænkt lovgivning med et væld af paragraffer, der fastsætter, at borgeren skal spindes ind i alskens forskellige net. Vi kan simpelt hen ikke have en forvaltningsproces, som bare er nogenlunde sømmelig, hvis vi skal bevare alle de umådelig mange materielle forvaltningsretlige lovregler, som vi har. Derfor er svaret på forslag som B 64 og det, vi nu behandler, B 67, at gå lovgivningen igennem og så simpelt hen sørge for, at den danske forvaltning ikke får flere opgaver, end man havde før Ove Rodes ulykkelige Gimletale. Det er den eneste måde, hvorpå man rationelt kan løse disse problemer.

Selvfølgelig kan man da gøre en lille smule gavn ved at forsøge at jævne lidt hist og lidt pist og rette lidt i, hvad Poul Andersen skrev i sin doktordisputats engang for 50 år siden, og skal man gøre det, så må man gå den vej, som ministeren peger på, nemlig virkelig forberede en almindelig forvaltningsprocesreform, hvad enten den så skal finde udtryk i almindelige regler, eller den skal finde udtryk i, at man indfører nogle regler i speciallovgivningen. Det skal nok være en kombination af de to dele. Men der er ikke nogen som helst grund til med de ulykkelige erfaringer, vi har, at forvente, at en sådan gennemgang kan føre til nogle for samfundet tilfredsstillende resultater, hvis det skal foregå inden for ministerialembetsmændenes egen kreds. Det er brændbart politisk materiale, og skal der derfor komme noget godt ud af det foreliggende beslutningsforslag, så må vi nedsætte en politisk kommission, hvor politikerne er repræsenteret, til at foretage en politisk gennemgang af disse ting. Det er ikke noget, som er velegnet til at blive gennemgået af medlemmer af FTF eller Jurist- og Økonomforbundet, eller andre, der har en egen, personlig interesse i bare at gøre det hele så indviklet og kompliceret og dyrt og besværligt som muligt. Derfor kan det ikke